MỖI VIỆC LÀM MỘT GƯƠNG SÁNG!

"MỌI việc tay ngươi làm được, hãy làm hết sức mình» (Truyền 9: 10). Đó là lời khuyên của một người khôn-ngoan đời xưa. Suy đi gẫm lại, câu đó quan-hệ với đời tín-đồ hiện nay biết bao! Đạo Chúa có quan-thiệp với mọi việc mình làm, chớ chẳng những với sự thờ-phượng, nhóm-họp, làm chứng, vân vân, thôi đâu. Coi nầy, bà cụ kia khuyên một cô mới lập gia-đình rằng:

—Xin cô đừng mướn đầy-tớ có đạo!

Cô cũng là con nhà có đạo, bèn sửng-sốt hỏi:

— Lạ nhỉ! Sao thế?

Bà đáp:

— Vì đầy-tớ ấy hay coi khinh việc đời, quá lo đi nhóm, đọc Kinh, xem sách, đến nỗi xao-lãng công-việc: «Cơm nhà chúa, múa tối ngày.»

Tín-đồ nào thế? Tiếc thay! thật đã quên lời Phao-lô khuyên-dạy: «Hỡi kẻ làm tôi-tớ, hãy run-sợ, lấy lòng thật-thà mà vâng-phục kẻ làm chủ mình theo phần xác, *như vâng-phục* Đấng Christ, không vâng-phục trước mặt người mà thôi, như các ngươi kiếm cách làm đẹp lòng người ta, *nhưng phải như tôi-tớ của Đấng Christ*, lấy lòng tốt làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời» (Êph. 6: 5, 6). Có lẽ ấy vì tín-đồ tưởng lầm rằng hầu việc Chúa là phải cần-thận giữ lễ bề ngoài hơn làm mọi việc để tỏ sự yêu-thương Chúa cai-trị đời mình.

Không cứ làm việc tầm-thường hay cao-xa, hèn-hạ hay sang-trọng, hễ đã «như tôi-tớ của Đấng Christ,» thì ắt sẽ làm vinh-hiển đời mình, tỏ mối liên-lạc với sự vui-vẻ trên trời. Ai đặt mục-đích ấy trước mắt mình, sẽ chẳng coi khinh việc Chúa giao-phó.

Tác-giả Thi-thiên đã nói: «Hãy tin-cậy Đức Giê-hô-va, và *làm điều lành*» (Thi 37: 3). Hiện nay có nhiều người dầu chịu tin Chúa, nhưng cứ mê chơi-bời, làm điều dữ, không bươn theo mục-đích nào cả. Họ dường tưởng rằng không cần kể đến cách mình cư-xử làm-lụng ra sao, miễn đã tin Chúa thì được cứu-chuộc. Làm vậy, té ra Đấng Christ đã sống và chết chẳng phải để chuộc người ta khỏi quyền tội, nhưng để họ được phạm tội mà không can chi ư? Phải nên nhớ rằng Đấng Christ đã chết, chẳng những để ta được kể là «chết về tội-lỗi», mà cũng «được sống cho sự công-bình» nữa (I Phie 2: 23). Nếu hiểu-biết và từng-trải lẽ thật đó, ta sẽ vui làm mọi bổn-phận nhỏ-mọn, «hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh-hiển Đức Chúa Trời mà làm» (I Cô 10: 31).

Một cô kia làm chứng rằng: «Trước tôi hay ngại vá áo, khâu vớ, và giúp việc nhà. Nhưng từ khi dâng mình cho Chúa, tôi thích vừa làm, vừa hát thơ thánh, vì biết tôi nay trọn ngày sống cho Chúa, và việc ấy cũng thuộc về đời tôi.» Hỡi chị em! Khá biết rằng phương-pháp rất tốt để chèo-kéo tội-nhơn trở lại cùng Chúa, là tánh vui mà mình luôn tỏ ở trong nhà. Không cứ mình thuộc về hạng người nào, đạo Chúa cũng có quan-hệ với mọi việc và mọi bổn-phận trong cả đời mình.

Các cô ơi! Nghe đây, một chàng thiếu-niên nói về chị mình: «Trước khi tin Chúa, chị tôi hay vui tánh, thường trò-chuyện và săn-sóc tôi. Hễ tôi nhờ gì, chị tôi vui lòng giúp ngay.

Nhưng từ khi chị tôi làm tín-đồ Chúa, thì tôi phát buồn, vì chị tôi chỉ lo về người nghèo, kẻ ốm, con mồ-côi, vân vân, chớ không để thì-giờ chăm-nom tôi nữa. Vì thế, muốn giải-trí, tôi phải đi chơi, tìm thú mua vui ở nơi tiệm chè quán rượu. 'Gần mực thì đen, gần đen thì rạng,' tôi bèn hút thuốc và đánh bạc.» Chị đó thật rất hiểu sai về tôn-giáo, về cách làm đẹp lòng Chúa, và không nghe lời khuyên của Phaolô: «Trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình» (I Ti 5: 4).

«Con hát, mẹ khen hay,» một bà kia đang khen con gái mình sốt-sắng, thì có ông cụ nghe, rồi hỏi rằng: «Nhưng cô có tỏ tánh vui giúp ích người nhà mình không?» Câu đó khác nào cái cân cân đúng giá-trị thật của cô sốt-sắng là thế nào. Tay cầm Kinh-thánh, đi thăm người nghèo, còn bổn-phận trong nhà thì phó trả Chúa, như vậy tuy không dám nói là «việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng,» nhưng cũng không phải là cách làm đẹp lòng Chúa, vì kết-quả đến như người chị kia làm cho em mình sa vào trong vòng chơi-bời bại-hoại! Vậy, há chẳng đi lầm đường lắm sao?

Cha mẹ cũng nên chăm xét về bổn-phận mình đối với con-cái. Lo cho đủ ăn, đủ mặc, chưa đủ; song lại phải tìm thế làm vui gia-đình, khiến các con lấy nhà làm cái tổ êm-đềm vui-thú. Trong thời-buổi nầy, sóng vật-chất đang tràn-ngập khắp nơi, các cô các cậu thiếu-niên thật dễ mắc vào bẫy-dỏ cám-dỗ. Nếu cha mẹ nghiêm-nhặt quá, thì tức nước vỡ bờ, các con chắc sẽ tìm thế trốn đi. Ví bằng cho quá tự-do, như ngựa buông cương, cũng không được. Vậy, một vừa hai phải, biết giữ chừng-mực mà dạy-dỗ và cai-trị con-cái, thật khó thay! «Hãy dạy cho trẻ-thơ con đường nó phải theo; dầu khi nó trở về già cũng không hề lìa khỏi đó.» Lắm khi cha mẹ sốt-sắng về việc Chúa trong nhà-thờ, nhưng ở nhà thì hay lằm-bằm mắng-nhiếc con-cái, không vui chơi với chúng, không để thì-giờ nghe chúng thuật truyện. Làm vậy, chẳng những không sáng danh Chúa, mà lại khiến các con chán đạo, kể là buồn-bực khó-khăn. Đó vì tín-đồ trong nhà ấy—cha mẹ, chị em, anh em,—không biết đốt đèn gia-đình làm tỏ đạo Chúa.

Trên tường một nhà tín-đồ kia, có treo tấm bảng đề câu Kinh-thánh như trên đã dẫn: «Hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh-hiển Đức Chúa Trời mà làm.» Nhiều khi câu đó đã làm cảm-động lòng bạn đến thăm nhà ấy. Mới đọc, dường như vượt sức khó làm, vì ai nấy thừa biết mình còn nhiều bề thiếu-thốn, không «làm cho tôn-quí đạo Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, *trong mọi đường*» (Tít 2: 10), nhưng nếu trước mặt luôn có tấm bảng treo cao để giục lòng như thế, thì sẽ nhớ rằng «tôi làm được *mọi sự* nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi» (Phil. 4: 13).

Câu ấy thật bao-gồm nhiều ý. Ta uống, không phải uống vì thích mồn; ta ăn, không phải ăn vì ngon miệng; nhưng để bổ sức mà hầu việc Chúa và giúp ích đồng-bào. «Làm sự chi khác», nghĩa là không cứ việc gì, ta cũng đừng «giấu ta-lâng»—tức là tài riêng của mình—ở dưới đất, hoặc làm pha-phí, hoặc dùng không nhằm đường, nhưng nên lợi-dụng về việc có ích. Theo ý ấy, thì phàm buôn-bán, làm công-nghệ, hoặc lãnh chức-vụ, ta nên làm ngay-thẳng, đúng-đắn, đối-đãi thợ-thuyền cách tử-tế, tính-toán tiền-bạc cho công-bình. Lại phải biết sửa-trị tánh nóng, làm gương sáng cho mọi người soi chung.

Chắc Chúa chẳng từng bảo điều gì mà môn-đồ Ngài không thể vâng-theo được, vì «Ngài tự hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta» (Giăng 2: 25). Nguyện bởi sự vâng-phục, cả đời sống ta làm sáng danh Chúa, đến nỗi dầu ta đứng ở địa-vị thấp-hèn tới đâu, cũng được Chúa ban đầy phước.—*Bà C. soạn.*